

מסורת הש"ס

(א) במדות (ל: ט) קמ"ו.
ב"ב קנה: דה מו:
א [בפלה כח. מכות טח.]:
ד) שנת קנה. ב"ב כ [חוס]:
שנת פט"ו, (ט) ז"ל שנת.
יע"נ, (ו) ושי הישג נדה
מו: [מזו] ד"ה דברי ב"ה,

גליון הש"ס

נב" אפר רב יוסף הינו
דשמענא. ענין זה לעיל טו
ע"כ שנת ס"ב ע"כ:

לענין רש"י

אדול"ר [ארוול"ר].
קמרון.

מוסף רש"י

ברדיקין אותו שלש
פעמים בתוך שמונים
יום. ואם לא נדקוק,
א"כ שנתא לא הו' מוס
שמונים לא הו' מוס
גימטוס ה"ק לו ומוז שכן
גימטוס (בבבבות: לח). יביאו
ראיה שהוא בן עשרים.
קרוי האלמנה כדי לפטרה
מוז היסם להמירה לשון
גלג מלצה ויטס (רש"י)
ב"ב קנה. והוא הסריס.
וכי הוא קריס (שם) לא
הולץ ולא מייבם. פריס
לאו בר הלצה הוא דמצי
להקיס לאחיו סם בישראל,
ואם לאו בר הכי הוא (נד)
ח. וקמון טז. וכל עשיתו
עולה ליוס איו עולה
לחלצה (רש"י ב"ב שם).
הריא האילונית לא
הולצת ולא מתייבמת.
ועשת לל מני שמריס.
דקמנתא פטרה דמצי
והיה הכסור אשר תל,
פטת אילונית שניה יולת
(נד) ח. (ח).

הערל פרק שמיני יבמות

שלא ראה שעה אחת נכשרו.
שאלו קילוה השמן הולך למרחוק כשהוא מטיל כלפי מעלה ואין נעשה
ככיפה: דאפיה אימיה. לחם בתנור: צטיהרא. שמחמתמה חוס
תנור וחוס הנאריס: שיקרא מרקא. שכן מווג. ואיכא דאמרי חוק:

שלא ראה שעה אחת בכשרותו מנא ידעינן
אמר אב"י כל המטיל מים ואינו עושה כיפה
ממאי הואי דאפיה אימיה בטיהרא ושתיא
שיכרא מוקא. אמר רב יוסף היינו דשמענא
לאמי דאמר כל שממעי אמו לקוי ולא ידענא מאי היא כלומר לא
מאי ניהו וליחוש שמא הבריא בינתים כיון
מרי רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר "בודקין
אותו שלש פעמים בתוך שמונים יום לחד
אבר חיישין לכוליה גופא לא חיישין: רבי
אליעזר אומר לא כי וכו': ורמינהו א"ב יעשרים
שנה ולא הביא שתי שערות יביאו ראיה
שהוא בן עשרים והוא הכריס לא הולץ ולא
מייבם בת עשרים ולא הביאה שתי שערות
יביאו ראיה שהיא בת עשרים והיא האילונית
לא הולצת ולא מתייבמת דברי בית הלל ובית
שמאי אומרים זה וזה בני שמנה עשרה רבי
אליעזר אומר הוכר כדברי ב"ה ונקבה כדברי
ב"ש מפני שהאשה כמזרת לבא לפני האיש
אמר רמי בר דיקולי אמר שמואל חור בו ר'
אליעזר איבעיא להו מהי הדר ביה תא שמע
דתניא רבי אליעזר אומר סריס חמה הולץ
וחולצין לאשתו שכן במינן מתרפאין
באלכסנדריא של מצרים רבי אליעזר אומר
לעולם לא הדר ביה וכי תנן ההיא לעונשין
איתמר אבל חלב מבן שתיים עשרה [יום]
[אחד] עד בן שמנה עשרה ונולדו בו סימני
סריס ולאחר מכאן הביא שתי שערות
ר"ב אמר נעשה סריס למפרע ושמואל
אמר קמן היה באותה שעה מתקיף לה רב
יוסף לרב אילונית לרבי מאיר יהא לה קנס
אמר ליה אב"י מקטנותה יצתה לבגד א"ל
כל כי הני מילי מעלייתא יתאמרו משמאי
דתניא אין הסריס נידון כבן סורר ומורה ילפי
שאין בן סורר ומורה נידון אלא בחתימת זקן
התחתון ואין אילונית נידונית כנערה
המאורסה שמוקטנותה יצתה לבגד אמר רבי
אבהו יסימני סריס ואילונית וכן שמנה אין
עושיין בהן מעשה עד שיהו בן עשרים אין
בן שמנה הרי הוא כאבן ואסור לטלטלו אבל

פ.

אבל חלב מבן י"ב שנה ועד בן י"ח.
ואידי דנקט לשון זכר נקט סימני סריס ולא נקט סימני
אילונית דלא מסתבר למימר דסברי לה כב"ש: ולאחר מכאן הביא
שערות. רבותא נקט דאף על פי שהביא שערות לא אמרינן
דאיגלאי מילתא למפרע שהיה קטן
עד עכשיו שהביא שערות אלא חשיב
ליה גדול לרב משמים עשרה
ולשמואל מניח:

נעשה סריס למפרע. ולקי על
חלב שאכל דלא חשיב
התרת ספק א"ע"ג דנשעת התראה
היה ספק שמה יצא שערות קודם י"ח
דהשתא מיהא איגלאי למפרע שהיה
גדול נשעת התראה ולא דמי להכה
את זה וחור והכה את זה (מכות טו).
דאף לאחר ששכה את שניהם לא ידעי
חיהו רבין א: איילונית דר"מ
יהא דה קנס. לשמואל ניהא כיון סימני
קטנות נמשכים עד י"ח א"כ אין כלן
נערות דימי נערות הס נשעה חדשים
הסמוכים לשמים עשרה כשפוסקין או
ימי קטנות אכל לרב יהא לה קנס
שפוסקין צואת ימי קטנות כמו בשאר
נשים: והא תניא בן שמונה אסור
לש"ש. ואם יכול להיות צד קיימא
לא היה אסור לטלטלו ומשני הצ"ע
שגמרו סימנים דע"י סימנים יש
היכירא להוציא מתורת נפל צ"כ שנה
לרבנן כדאשכחן לרבי דמי גמרו סימנים
חשיב צד קיימא צשלשים כיון בשאר
ולדות ומילתיה דר' אבהו רבנן אכל
אין לפרש לרבנן אין יואל לעולם
מתורת נפל ולרבי צ"כ שנה ור' אבהו
כרבי דא"כ כי פריך ארצה תוספתא
כמאן כרבי היה ליה למיפך אר'
אבהו דאפי' היה וכו' דאם קן רבה
תוספתא אפילו רבוי דלא חמי דלא
חשיב לר' בר קיימא לומר דאשתיה
אלא ע"י הוכחה יתירה שחי' שנה ב)
אלא נראה לר"י דפירשנו ונראה
דאפילו נגמרו סימנים דאסור לטלטלו
דמתוספתא צמר ההיא דבן ח' הרי
הוא כאבן ואסור לטלטלו קמני חיהו
צן שמונה שלא כלו לו חדשיו והיינו
משמע דרש"י יואל מתורת נפל
צשלשים אין חלב ע"י עשרים ומילתא
דלא שכיח היא ואסור לטלטלו:
כיון

תוספות ישנים

ושמואל אמר קטן היה
לקמן לחיבו מריס חמה כל
שהיה צד עשרים ולא הביא
שתי שערות וא"כ הביא
לאחר מכאן הרי הוא
כסריס לכל דבריו וא"כ
מחשיבין ליה כגדול וכן
מחשיבין נקבה ל"ח כמו
זכר לר' שני. י"ל דלקמן
מחשיבין שנת עשרים
ואלץ להחשיבו כסריס
וא"כ צמאי פליגי רב
ושמואל י' לקמן הא א"כ
לומר דהא כל הו' מנן
קרבן ואי ללקות א"כ מני
לפי המלתא ספק היא ואל
שמה התראה [ועי'
תוספות ד"ה נעשה]:
א) ובהו ניהא דלא דמי
למננו לו אל תמיר דשכיב
ליה תלמודא התראה ספק
לפי שגלוס לא יתברר
הדבר שמהא ההמראה
התראה והיא דבשעה
שגמרו לו אל תמיר עדיין
יש שהו' ציוס לאולה
ובסוף היום ליכא למימר
דל"ח לנפול אכל הכא
מתברר הדבר שהיה גדול
נשעה שאכל חלב וגם כי
היה ההמראה רחית:
ב) ועוד קשה דאמר לקמן
סיון דל"ח דרש"י דאמר
משמאי כרבי עד וא"כ
משמע דרש"י א"כ סבר כרבי
ולא נהירא שחי' רבי לא
חשיב ליה צד קיימא עד
שהא צן עשרים ורש"י
קאמר מנין ששה שלשים
צד קיימא הוא:

תום' חד מקמאי

א"ר אבהו סימני סריס
ואילונית וכן שפמנא אין
עושיין בהם מעשה עד
שיהיו בן עשרים פרש"י
סימני סריס ואילונית
להחיותם בגדולים וכן ח'
[להחיותן] בן קיימא אין
עושיין בהן מעשה עד
שיהיו בן עשרים ופרש"י
בן ח' מי קהי והתניא
בן ח' הרי הוא כאבן
ואסור לטלטלו הבי"ע
בשלא נגמרו סימני וא"כ
דאמרי הבי"ע כשגמרו
סימני וזה וזה אחת
היא דתניא איהו בן ח'
כל שלא כלו לו חדשיו
מפני

עין משפט

קח א מ"י פ"ב מהלכות
אסורי מצות הי"ב:
קח ב מ"י פ"ב מהל'
אבות פ"ב ד יא
סגמ עיין ב טו"ש דה"ע
סימן קנה סעיף י"ג וכו'
קצב סעיף ו:
ק"ג ג מ"י (שם) טו"ש"ע
שם סעיף י"ב צ"ה"ה:
ק"ד ד מ"י פ"ו מהל'
ממריס הלכה ה ו:
ק"ה ה מ"י פ"ב מהל'
אבות הלכה ה:
ק"ו ו מ"י שם הלכה ד יא
טו"ש"ע שם סימן קנה
סעיף י:
ק"ז ז מ"י פ"א מהל'
מילה הלכה יג
ופ"ה מהל' שנת הלכה ו
טו"ש"ע א"כ סימן על סעיף
ח וטו"ש"ע י"ד סי' רסו
סעיף יא:

תוספות ישנים

ושמואל אמר קטן היה
לקמן לחיבו מריס חמה כל
שהיה צד עשרים ולא הביא
שתי שערות וא"כ הביא
לאחר מכאן הרי הוא
כסריס לכל דבריו וא"כ
מחשיבין ליה כגדול וכן
מחשיבין נקבה ל"ח כמו
זכר לר' שני. י"ל דלקמן
מחשיבין שנת עשרים
ואלץ להחשיבו כסריס
וא"כ צמאי פליגי רב
ושמואל י' לקמן הא א"כ
לומר דהא כל הו' מנן
קרבן ואי ללקות א"כ מני
לפי המלתא ספק היא ואל
שמה התראה [ועי'
תוספות ד"ה נעשה]:
א) ובהו ניהא דלא דמי
למננו לו אל תמיר דשכיב
ליה תלמודא התראה ספק
לפי שגלוס לא יתברר
הדבר שמהא ההמראה
התראה והיא דבשעה
שגמרו לו אל תמיר עדיין
יש שהו' ציוס לאולה
ובסוף היום ליכא למימר
דל"ח לנפול אכל הכא
מתברר הדבר שהיה גדול
נשעה שאכל חלב וגם כי
היה ההמראה רחית:
ב) ועוד קשה דאמר לקמן
סיון דל"ח דרש"י דאמר
משמאי כרבי עד וא"כ
משמע דרש"י א"כ סבר כרבי
ולא נהירא שחי' רבי לא
חשיב ליה צד קיימא עד
שהא צן עשרים ורש"י
קאמר מנין ששה שלשים
צד קיימא הוא: